

Užgavėnių Sekmadienis.

Mišių Lekcija iš Sv. Povilo-Pirmojo Laiško Korintiečiams
1 Cor. 13, 1-13.

Broliai: Jei žmonių ir angelų kalbomis kalbėčiau, o neturėčiau meilės, pasidaryčiau kaip žvangantys varis ir skambanti kimbolai. Ir jei turėčiau pranašystę ir bučiau pažinęs visas paslaptis ir visą mokslą, ir jei turėčiau visą tikėjimą taip kad kalnus kilnočiau, o meilės neturėčiau, tai bučiau niekas. Ir jei išdalinėčiau visą mano naudą beturėčiau, tai nieko man negelbėtų. Meilė yra kantri, yra maloninga, meilė nepavydi, neveikia tuščiai, nepasipučia; ji nesididžiuoja, nieško kas jos yra, nesierzina, nemintija blogo, nesidžiaugia neteisybe, o padeda džiaugtis tiesai: viską atkenčia, viską tiki, visko tikisi, viską atkelia. Meilė niekuomet neišsibaigia: nors pranašystės paliaus buvusios, nors kalbos pasiliaus, nors mokslas sugrius. Nes iš dalies patiriame ir iš dalies pranašaujame. Kuomet-gi ateis kas tobula, tuomet pasiliaus kas iš dalies yra. Kol buvau mažas, kalbėdavau kaip mažas ir jausdavau kaip mažas, mintydavau kaip mažas. Kuomet-gi užaugau vyras, pasilioviau to kas buvo vaikiška. Dabar matome kaip per veidrodį mįslę: o tada veidu į veidą. Dabar žinau iš dalies: bet tada pažįsiu taip kaip pats iširtas esmi. Bet dabar yra tikėjimas, viltis, meilė, tie trys: augštesnė-gi tų trijų yra meilė.

Lekcijos Paaikškinimas.

Pirmutinė Lekcijos dalis kalba apie meilės ypatybes taip aiškiai, kad kiekvienam lengva suprasti apaštalo žodžius. Truputį sunkesnę yra antroji skaitymo dalis, kuri prasideda žodžiais: "Iš dalies patiriame ir iš dalies pranašaujame." Apaštalas pranašavimu pavadino spėliojimą. Sv. Povilas rašė greikiškai, bet grekų kalbą jis nepergeriausiai mokėjo. Kądangi pats buvo Žydas, todėl kartais pavartodavo nevisai tinkamus žodžius. Sv. Dvasia jam padėjo rašyti duodama įkvėpimo, bet Ji nesaugojo Apaštalo nuo gramatikos klaidų, o tik saugojo jį, kad neparašytų netiesos.

Sv. Povilas sako, kad visos tiesos nežinome tol, kol gyvename ant žemės. Kaip mįslės tikrai kai-kurios ypatybės teisingai paminėdamos neparodo viso dalyko, taip ir mus mokslas susidėjęs su Dievo apreištomis tiesomis dar ne viską įsakmiai mums išveda, o tik tiki lyg mįslę užmėnė.

Taippat ir maži vaikai žino kai-kurios daiktus, bet nepilnai. Tik užaugusieji žmonės dalykus supranta gerai. Nors mes jau užaugę esame, bet kol ant žemės gyvename, tol dvasios dalykuose esame lyg maži vaikai, šitą numanantieji bet ne viską žinantieji. Tikrai danguje pamatysime savo akimis tuos daiktus, apie kuriuos dabar tikėjimas mums kalba.

Sv. Povilo laikais nebudavo stiklinių aiškių veidrodžių. Tada žmonės vartodavo lyginto pieno veidrodėlius, dažnai gendančius neaiškias. Delto Šventasis Povilas nepilną tiesos pažinimą prilygina veidrodžio veizėjimui. Apaštalas sako, kad tuos dalykus, kuriuos tikėjimas taip nepilnai mums apsašo, danguje išysysime patys savo akimis taip kaip dabar matome susėję vieni kitų veidus.

Tai-gi mus tikėjimas yra nepilnas žinojimas. Danguje jis pasidarys pilnas, nes visas neaiškumas išnyks. Kaip Dievas dabar pažįsta mus pilnai, taip mes paskui pažįsime Dievą veidas į veidą. Tada jau nebus tikėjimas, bet bus šviesus regėjimas. Tokiu būdu tikėjimo dorybė yra tik tol, kol gyvename ant žemės.

Taippat ir vilties dorybė. Dabar ją turime pasitikėdami busiančios laimės. Kada tą laimę turėsime, tada nebereikės vilties.

Trys yra didžiausios dorybės: tikėjimas, viltis ir meilė. Pirmosios dvi yra labai geros, bet jiedvi patenka tik tol, kol žmonės gyvena ant žemės. Meilė-gi yra ant žemės ir danguje. Ji yra amžina dorybė ir delto didesnė už tikėjimą ir už viltį.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. LIUKO, 18, 31-43.

Anno metu Jėzus pasiėmė dvyliką ir tarė jiems: Štai keliaujame Jeruzolimą, ir išsipildys viskas, kas pranašų parašyta apie žmogaus Sunų. Nes taps išduotas stambeldžiams ir taps išjuoktas ir ryškėmis bus plaktas ir apspjaudytas: ir nuplakę ryškėmis užmuš jį ir trečia diena atsikels. Ir jie nieko to nesuprato, ir tas žodis buvo paslėptas nuo jų ir nesuprato, kas buvo sakoma. Besiartinant gi prie Jericho pasidarė, vienas aklas sėdėjo šale kelio duoneliuodamas. Ir išgirdęs minią praeinant, klausė kas yra? Pasakė jam, kad Nazaretis Jėzus ejo. Ir šaukė tardamas: Jėzau, Dovydo Supau, pasigailėk manęs. Ir žinantiesi pro šalį barė jį, kad tylėtų. Bet jis dar labiau šaukė: Dovydo Sunau pasigailėk manęs. Bet Jėzus sustojo liepė jį atvesti pas save. Ir kuomet prisartinio, paklausė jo tardamas: Ko nori, kad tau padaryčiau? Bet jis tarė: Viešpatie, kad regėčiau. Ir Jėzus tarė jam: Žiūrėk, tavo tikėjimas tave išgydė. Ir susyk praregėjo ir ejo paskui jį aukštindamas Dievą. Ir visa liandis pamačius davė Dievui garbę.

EVANGELIJOS PAAIKŠKINIMAS.

Daug V. Jėzus stebuklų yra aprašyta Evangelijose. Vieną tokių išgydymą aprašo trečioji Evangelija toje dalyje, kuri šiandien tapo perskaityta.

Aklasis žmogus V. Jėzų vadino Dovydo Sunum. Žydų tautoje tas pavadinimas buvo už vis garbingiausias, nes garbingiausi Žydų laikai buvo tada, kada Dovydas gyveno. Dovydas buvo geresnis ir garbingesnis už visus Žydų karalius. Tai-gi Dovydo Sunum vadintis buvo didelė garbė.

Prie to dar buvo ir daugiau. Dovydas buvo teisėtas Dievo skiriamas Žydams karalius. Dovydo sunus turėjo teisę karaliauti Žydų tautoje. Tuometarpu joje viešpatavo svetimantais žmonių nekenčiamas Erodas. Todel kl žmonės vadindavo Dovydo Sunum tam tarsi pripažindavo teisę karaliauti jų žemėje.

Nors Dovydas mirė 1015 metų prieš V. Jėzui užgimsiant, tačiau Jėzus teisingai vadinosi Dovydo sunus. Nėra tikros žinios, kiek gentarčių buvo tarp Dovydo ir V. Jėzaus, bet yra žinia, kad iš sunaus ant tėvo einant kaskart gilyn į pereinamus laikus, pradėjus nuo V. Jėzaus, prieinama prie Dovydo: V. Jėzus tų gimdymų sąrašai dar bu-

vo Žydų tautoje. Ir Sv. Mateušas savo Evangelijos pradžioje (Mat. 1, 1-16) ir Sv. Liukas trečiame savo Evangelijos perskyrimė (Luc. 3, 23-38) paduoda išrašas iš tų sąrašų. Del to Sv. Juozapas su Marija iš Nazareto gavo keliąti į Betlėjų, kad abu buvo iš Dovydo giminės.

Ta giminė V. Jėzui užgimant buvo didoka, nes beveik netilpo Betlėjuje. Bet iki šių dienų beliko tik vieno V. Jėzaus raštai prirodantieji, kad jis buvo iš Dovydo giminės. Visų kitų tos giminės žmonių raštai žuvo. V. Jėzaus raštai išliko del to, kad tapo įtraukti į Evangelijas.

Tai-gi V. Jėzus yra vienatinis asmuo turintis teisę būti karalium Žydų tautoje. Pasimelskime, kad jį jį pripažintų.

Aklam žmogui išganytojas tarė: "Žiūrėk, tavo tikėjimas tave išgydė." Šiaip kiekvienam rodosi, kad dieviška Jėzaus galybė gražino regėjimą aklam žmogui. Piktos valios žmogus iš to galėtų sudaryti prieštaravimą tarp V. Jėzaus pasakymo ir tarp mūsų tikėjimo. Tačiau to prieštaravimo nėra.

Aklo žmogaus tikėjimas pagimdė jo maldą prie V. Jėzaus. Malda pajudino Dievo Sunaus širdį, širdis panaudojo savo dievišką galybę, kuri grąžino akims šviesą.

Nors tarp Dovydo ir Jėzaus buvo ilga eilė tėvų ir sunų, tačiau Jėzus pavadintas Dovydo Sunum praleidžiant viso tukstančio metų tarpą. Taippat ir išganytojas praleidžia gana žymų tarpą priežasčių ir pasekmių, o pasako tikrai pirmutinę priežastį—tikėjimą—ir paskutinę pasekmę—regėjimo sugrįžimą.

Tikėjimas daug kartų išgydo žmonių ligas, bet ne savo įjėgomis, o tik tuomi, kad Dievo galybė palenkia prie sergančio žmogaus. Kartais net ir gamtinė tikėjimo jėga buvo žmonių sveikatai naudinga, nes nuramindama sielą palengvina gyvybės įjėgomis atitaisyti sustyrusias nebeveikiančias kūno daleles. Nors tokių gamtinių sveikatos atgavimų tikėjimu buvo gana daug, tačiau jį jėga yra apribota.

Tai-gi tikėjimas yra dorybė keliaropai žmogui naudinga: dušig išgelbi visiškai, kumui tankiai padaro naudos savo gamtinėmis spėkomis ir palenkia žmogui ant gero antgamtinę Dievo jėgą.

Nors didelėliai yra tikėjimas naudingas, bet ne jis yra augščiausia dorybė. Augštesnė už jį yra meilė. Meilė be tikėjimo yra akla; tikėjimas be meilės yra negyvas. Žmogus kaip reikia gyvena tikėjimu ir anile.

Katalikiškos Mokyklos.

Tukstančiai jaunimo, vaikų ir mergaičių lanko katalikiškas mokyklas. Nėra miesto nei miestelio, kuriam nebūtų viena arba daugiau katalikiškų mokyklų. Jos auga ir dauginasi, ir medžių šakos bei lapai pavasaryje. Kas galėtų apsaityti, kokią naudą jos žmonių teikia. Vaikai ir mergaitės išsimokina jose ne vien tik rašyti ir skaityti, bet jie išsimokina jose pažinti savo Sutvėrėją ir Jį pamylėti. Didelė yra nauda pažinti savo Sutvėrėją ir Jį pamylėti. Iki Kristaus atėjimo žmonija vergavo savo geiduliams: ji krito kas kart gilyn į nedorybes; tankiai žmonių darbai bei pasielgimai buvo panašūs į laikinių žvėriškų sutvėrimų: šeimyniško gyvenimo meilė ir malonumas buvo sunaikytas. Žmonija kentė šitas nelaimės del to, kad buvo nutolus nuo savo Sutvėrėjo. Bet Kristui atėjus, žmonija kylo ir kylo augštin iš savo nedorybių.

Pažvelgus į dabartinį šeimynišką gyvenimą darosi malonu; matyt, kiek ten randasi meilės Dievo bei artimo. Kas kelia žmonių ir taip malonią gyvenimą iš nedorybių? Tai yra katalikiškas auklėjimas. Randame vienur ir kitur tamsuolių, kurie nenori pripažinti Kristaus Dievystės, bet jie turi pripažinti, kad katalikiškos mokyklos žmonijai yra geriausios bei naudingiausios, nes jų darbai bei pasisventimai yra visiems matomi.

Amerikoje del katalikiškų mokyklų užlaikymo atseina keli milijonai dolierių kas metai. Šita kaina yra suaukota katalikiškų šeimynų, kurioms tas turtas atliktų jei būtų Amerikoje teisinga sistema bei lygybė del visų. Mes nustojame milijonus dolierių, bet mūsų jaunimas yra daugiau vertas negu milijonus. Mes, už gerą jo išauklėjimą, esame pasirengę duoti kad ir dideles aukas, bile jis būtų laimingas ant visados.

Pažvelgkime, kas mokina mūsų brangų jaunimą katalikiškose mokyklose. Vienuolės bei vienuoliai, apleidę savo tėvelius, pašventę visą savo gyvenimą del mokinio jaunimo. Jų dvasia yra prakili. Nueikime į mokyklą, kur Sesuo mokina ir tėmykime koks ten yra malonumas. Su malda pradeda mokyti ir su malda užbaigia. Tarp sesers ir vaikučių yra meilės ryšis, nes seseriai yra brangūs vaikučiai, o vaikučiai yra brangi mokytoja. Vaikučiai rūpinasi įgyti sesers augštas dorybes, kaip tai: nekaltybę širdies, dorybę maldingumo, patarnavimo, meilės viens tarp antro, ir tt. Jauni vaikučiai labai lengvai įpranta į geras sesers įpročius. Vienuolių mokymas yra naudingas del jaunimo, kuris turi taip daug pavojų pereiti savo jaunose dienose.

Mūsų lietuvaitės, Sv. Kazimiero seserys, tarnauja uoliai mūsų katalikiškoms mokykloms ir brangiai tėvynei, Lietuvai. Sv. Kazimiero vienuolių darbai yra del Dievo kiekvienam Lietuvai. Jos darbuojasi, iki narsūs kareiviai, bet Dovydo ir Tėvynės. Brangina jos Lietuvos jaunimą, nes del jo apleido savo laimingus bei mylimus tėvelius. Žinome gerai, kaip Lietuvos sunų ir dukterys myli savo tėvelius. Lietuvoj bene visą savo gyvenimą praleidavo tėvelio ir močiutės tarpe. Meilė tėvelių yra giliai širdyje kiekvieno. Čion, Amerikoje, kitaip šeimyniškas gyvenimas yra sutvarkytas, bet ir čionai sunų bei dukterys gyvena arti tėvelio ir močiutės iki jų mirėdai. Bet mergaitės, matydamos mūsų brangų jaunimą vargindamos padėjime, noriai atsisveikina savo tėvelius, ir važiuoja vienuolynan, kad ten prisirengti prie darbo, vaikelių auklėjimo. Kalti mes liekame seserims už taip didelius jų pasisventimus bei darbus. Šitie gražūs bei naudingi jų darbai yra didelė pagalba jaunimui.

Lietuvių katalikiškos mokyklos žengia pirmyn. Mokyklose vaikų skaitlius didinasi kas metai; seserų mokytojų, skaitlius dauginasi nuolat. Butų gerai, kad šitas žengimas pirmyn da smarkiau eity.

Kiekvienam reikėtų padėti šitą naudingą darbą smarkiau vartyti, kad kiekvienoje didesnėje parapijoje būtų katalikiška mokykla. Lietuvaitėms mergaitėms reikėtų pasirupinti, kad lietuviškoj mokyk-

loj mokyto seserys. Daug yra parapijų, kurios turi savo mokyklas, bet negali gauti seserų mokytojų, nes maža yra seserų. Daug yra mergaičių su gabumais bei gerais noriais Dievui tarnauti vienuolynė, tik laukia pašaukimo. Stebuklingai, retai katrą Dievas šaukia į vienuolyną, nes Jis nori, kad žmogus pats išsirinkty sau vietą Jo plačiame pasaulyje. Pagal šitą išsirinkimą ir jo išpildymą Dievas žada užmokestį.

Tad-gi mergaitėms, kurios turi gabumus ir galėtų užimti šitas augštas vietas mokyti vaikus, reikėtų išsirinkti vienuolišką gyvenimą, kad galėtų padėti Lietuvų katalikiškoms mokykloms.

J. R. M.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

IS ANGLIJOS SĄRAŠŲ.

Po karui ir Anglija padarė savo žmonių sąrašą. Iš to pasirodo, kad joje, neskaitant Airijos, katalikų yra 5 nuosimčiai, t. y. vienas iš keturiasdešimties. Bendras katalikų skaičius Anglijoje yra 2,461,475. Gal nedaugiau katalikų buvo Anglijoje kuomet ji šešioliktaime šimtmeityje atsiskyrė nuo Bažnyčios. Anglijos katalikų skaičius dabar yra truputį mažesnis negu Lietuvoje, bet anglai mus pereina daugeliu žvilgsniu. Mes neturime tiek ir taip gražių bažnyčių kaip jie, bet tai mažmožis. Anglijos katalikai turi daugybes didelių, puikių įrengtų mokyklų ir tat yra labai svarbus dalykas. Jie turi daug skaitlingų vienuolių, kurios seniai susiorganizavusios neapsakomai daug naudos daro, del to Anglijos katalikai turi daug mokslus išėjusių žmonių. Pereitais 1920 m. iš protestantų į katalikus Anglijoje perėjo 10,592 asmenys, t. y. 1190 daugiau negu užpernai. Pastebėta, kad moterų skaičius tarp Anglijos protestantų mažėja, o katalikų bažnyčiose jis didėja. Pernai buvo 21,751, t. y. 1673 daugiau negu 1919 m. Taippat didėja ir giminių skaičius, nes krikštų buvo 58,092, t. y. 3,775 daugiau negu užpernai.—Katalikiškų augstų mokyklų Anglijoje yra 434. Jose mokinasi 22,498 vaikų. Pradinių mokyklų Anglijos katalikai turi 1,204. Jose mokinasi 180,031 vaikų. Universiteto Anglijos katalikai neturi, bet jie turi savo įstaigą prie Oxford'o ir Cambridge'o universitetų. Anglijos katalikų vadai yra Westminstero arkivyskupas kardinolas Bourne. Jis turi valdžią ant katalikų Anglijos karuomenėje. Bet tos valdžios pareigas jis ne pats eina tik per savo pavykspų Melropolio vyskupą Keating. Tas vadinasi episcopus castrensis, t. y. karuomenės vyskupas. Po jo valdžia yra neviens kareiviai, bet ir laivyno katalikai ir lakstyvųjų karuomenė. Vyskupas Keating Anglijos armijoje turi brigados-generolo laipsnį ir vietą.

SUNES SUGAVO ŽMOGŽUDZIUS.

Alpių kalnuose yra Sv. Bernardo vienuolynas, pas patį pavojingą-jį kelią iš Šveicarijos į Italiją. Vienuoliai ten laiko šunų, kad gelbėtų paklydusius keleivius. Prieš Sausio 26 d. vidurnaktyje vienuoliai padu išgirdė šuvių netoli vienuolyno. Mintydami, kad paklydęs keleivis šaudė juo iš šėgo jam pagelbėti ir paleido tam tikrus šunis. Šunės nubėgė rado tris lavonus, iš kurių dar bėgo kraujas. Ant suiego buvo žymu, kad trys žmonės nučiuožė su sniegačiužoms (ski). Aišku buvo, kad tai žmogžudžiai. Vienuoliai pasiuntė šunis paskui. Tie pėdomis nusekė iki kaimui Gignod (rašosi Gignod). Policija susekė, kad užmuštieji buvo tame kaime ir du broliai bei jųdiejų dėdė patyrė, jog keleiviai turi pusėtinai pinigų. Žmogžudžiai išleido keleivius į kalnus, o paskui vijosi juos nužudyti. Žmogžudžiai būtų kur nors numetę lavonus į kalnapišį ir niekas nebūtų radęs. Bet vienuoliams išbėgus gūlbėti keleivių, žmogžudžiai paliko jų kunus ir susigriebdino.

VOKIETIJOS UNIVERSITETAIR IR KATALIKŲ TEOLOGIJA.

Prieš karą katalikų teologijos (tikėjimo mokslo) skyriai, vadina mi fakultetais buvo šituose universitetuose: Muenchene, Wuertzburge, Bonnoje, Tuebingene, Freiburge, Breslave ir Strassburge. Atskiros augstosios katalikų teologijos įstaigos buvo keliose vietose. Tarp tų buvo garsiausios Eichstaedto, Kolonijos ir Bambergo seminarijos. Dabar katalikiškos teologijos fakultetai tapo kurti kituose trijuose universitetuose, butent Berlyne, Marburge ir Goettingene. To įkurimo sumanymą padavė parlamento atstovas Dras Fassbender. Vokietijos respublika priėmė ant savęs apmokėti profesoriams algas ir padengti įkurimo lėšas. Žymėtina, kad už tą sumanymą savo balsus padavė ir socialistai atstovai. Vokietijos socialistai daug kartų pasirodė esą rimti žmonės. Jie tą padarė ir šiuo atveju.

IS BELGIJOS MOKYKLŲ.

Belgijoje prieš karą buvo absoliutė katalikų dauguma parlamente ir senate. Tada mokyklos budavo tokios, kokias nutardavo miestai ir kaimai. Jie vienur nutardavo, kad būtų katalikiškos, kitur kad protestantiškos, da kitur kad visai be tikėjimo. Po karui katalikai gavo daug nuostolių rinkimuose: likosi didžiausia partija, bet neturėjo pilnos daugumos. Naujoji valdžia sumanė mainyti mokyklų tvarką. Žadėta tikėjimą išmesti, jo vietoje palikti nematutas dorus mokslą. Pakilo ginčas, prisėjo balsuoti patiems žmonėms, kurie leidžia vaikų į mokyklas. Balsavo 960,847 vaikų tėvai. Tikrai 33,000 vaikų tėvai norėjo, kad nebūtų tikėjimo mokslo. Visi kiti to mokslo pageidauja. Tačiau pasirodė, kad iki šiol Belgijoje bet-gi 105,695 vaikams buvo auginami be tikėjimo. Tai pasidarė delto, kad 72,695 vaikams nebuvo tikėjiminės mokyklos patogioje vietoje. Dabar Belgijoje jau visose mokyklose bus priverstinas tikybos ir dorus mokymas bei Sv. Rašto skaitymas. Nuo to bus paliausuoti tik tie vaikai, kurių tėvai aiškiai pasakys, kad jie to mokslo savo vaikams nenori. Bet jiems nebus įvesta bepamatinio dorus mokymo. Visatinis tėvų balsavimas parodė, kad Belgijoje vos 3 nepilni nuosimčiai tėvų yra tikri bedieviai. Prie jų prisideda 7 nuosimčiai apsilėdėlių, viso 10 nuosimčių, o 90 nuosimčių yra tikėjimą ir dorą branginančių žmonių.

IS AMERIKOS KATALIKYSTES.

San Francisco katalikų namų statymo kontraktorai ir jų darbininkai turėjo daug ginčų del algų ir kitokių dalykų. Galutinai abi pusi sutarė išrinkti teisėjų kuopą—Board of Arbitration—ir tų teisėjų pirmininku patys išsirinko vietinį katalikų arkivyskupą Edvardą J. Hanna. Šale jo yra šitie teisėjai: Max T. Sloss buvęs Augščiausiojo

Kalifornijos teismo teisėjas ir George L. Bell pramonijos santykių patarėjas.

Ta teisėjų kuopa veiks nuolat ir savo darbus darys viešai. Samdytojai ir sandorininkai sutarė nedaryti lokautų nei streikų, tik visus ginčus paduoti tam teismui. Jau 20 ginčų tapo tam teismui įteikti. Teismas daro posėdžius miesto valdybos namuose Darbo Valdybos kambaryuose. Teismo lėšas padengia lygiai darbdaviai ir darbininkų unijos. Jos San Francisco yra labai galingos, nes jos, galų gale, išrenka Kalifornijos gubernatorių. Žinia, kad Kalifornija nulėmė ir prezidento Wilsono rinkimus 1916 m.

Generolas John J. Pershing garsusis Amerikiečių vadas Europoje pasikvietė kataliką artistą Arturą Cahill, kad padarytų jo portretą. Portretas jau pradėtas pernai; šįmet taps pabaigtas ir taps pakabintas Kalifornijos valstijos Garbės Rumuose (Palace of the Legion of Honor). P-as ir p-nia Spreckels dovanojo Kalifornijai milijoną dolierių, kad pasistatytų trokšiamą miestą San Francisco pas Sutro Heights. Trioba bus matyti iš jūros.

Šeštadienį, sausio 8 d. Bostone buvo susirinkimas organizacijos League of Catholic Women (Katalikų Moterų Susivienijimas). Pirmininkavo ponis Slattery. Ji pranešė, kad narių skaičius, buvęs pernai 1,200, o šįmet esąs 8,300, kad įvairiems kultūros tisklams organizacija tais metais surinko 182,000 dolierių. Į susirinkimą pribuvo Bostono arkivyskupas O'Connell. Po susirinkimo kun. Eric MacKenzie perskaitė referatą "Bažnyčia ir Fendalizmas."

Wilkes-Barre, Pa. gyvena žmogus vardu MacDevitt. Jis išleidinėdavo savaitinį laikraštuką, kuriame dažnai parodydavo išnaudotojų suktybes. Jis buvo karštas ir nuoširdus darbininkų užtarėjas. Sausio 25 d., šių metų, aštuoni piktadariai įsilaužė į MacDevitt'o namus ir smarkiai jį sumušė. Jis dabar guli Wilkes-Barre ligoninėje. Vietiniai laikraščiai apie tą atsitikimą nei neminėjo. Sumuštas yra katalikas drąsiai pildantis savo tikėjimo priedermes.

Knights of Columbus Philadelphijoje statosi namus prie Broad st. netoli Master st. 200 pėdų nuo Carlisle st. Namai atsis milijoną dolierių.

Krikščioniškų Mokyklų Broliai pereitą savaitę New Yorke iškėlė puotą savo geradariams, kurie sudėjo milijoną dolierių. Už tuos pinigų buvo pastatyta mokslo ir auklėjimo įstaiga Manhattan College šale Van Cortland parko.

Lincoln'o, Nebr. vyskupas O'Reilly Vasario 5 d. išvažiuoja į Ryką. Jis ten bus iki Velykų.

Ryme New Yorko arkivyskupas J. Hayes apsigyvena Amerikos kolegijoje tame pačiame kambaryje, kur budavo kardinolas Farley.

Toledo vyskupas Schrembs ir El Paso vyskupas Schuler dabar yra Palestinoje, arba grįžta iš tenais.

Dvasiškojo Gyvenimo Malonumas

Prisitaikant prie švento Pranciškaus Salezo.

Vertė: Kun. V. Kulikauskas.

DIEVOTUMO PAMATAI.

Tąsa.

Dievo buvimas.

Atmink Dievą, netik vietoje, kurioje esi, bet ypatingai savo mintyje ir širdyje kurį Jis gaivina savo dievišku buvimu. Kaip dušia gaivina kuną, tai ir Dievas yra joje visoje. Dovydas vadina Viešpatį, "savo širdies karalium." O mano širdie, Dievas ištikrųjų yra tavoje.

Apie teismą.

"Eikite, praeikite, į amžiną ugnį." Kokia baisi ištarmė! "Eikite" sako Viešpats—tai ištarmė amžino atmetimo. Nelaimingos esybės, kurias veja nuo savęs ir tai ant amžių!—"Praeikite." O mano dušia! Koks praeikimas, abelnas praeikimas, kuris turi savyje visoki blogą, neatšaukiamas praeikimas, kuris apima visoki laiką visą vietą ir ant visada, "į amžiną ugnį!" O mano širdie, ar gali be sudrebėjimo svarstyti tą baisiausių kančių amžinybę! Jei menkas skausmas daro naktį neapsakomai ilga ir nepakeliamą, tai kas bus per naktis amžinybės ir kančių!

Dievo valia.

Dievas taip nori; atsiduokime Jo šventai valiai, nes ne kam kitam esame šiame pasaulyje. Kasdien kalbame "buk valia Tavo..." o kaip tik reikia ją pildyti, tuojau svyruojame. Dažnai garsiname Dievui, kad Jam tiktai norime prigulėti, kad Jam auksime savo širdį, o kada Jis to reikalauja, tuojau vėl tai atimame. Dėje, mes tik truputį prigulime Jam, o per daug sau. Musų noras yra pildyti savo pamėgimus, prie kurių einame, į nieką neatsižūrėdami. Todelei atsitinka, kad mes visomet trokštame to, ką Dievo įstatymas draudžia, o atmetame tai, ką Jis leidžia. Iš šimtų geriausių vaisių Jieva išsirinko, kuris buvo uždraustas. Ištikrųjų, ji nebutų jo valgius, jei būtų buvę teisėta. Trumpai kalbant, mes norime tarnauti Dievui, kaip mums patinka, o ne kaip Jis nori.

Nusimarinimas.

Mes sau privalome numirti, kad mummyse galėtų Dievas gyventi. Negalimas daiktas dušiai sueiti į vienybę su Dievu be nusimarinimo pagalbos. Gana kieti šie žodžiai, bet jų pildymą seka gausios paguodos, nes tas mirimas sau suvienys mus su Dievu.

Išpažintis ir Komunija.

Kodel atidėlioji atsivertimą. "Ieškau Viešpaties, kolei galimas yra rasti." Nebuk kaip ta, anot Giesmių, sužiedotinė, kuri krauja daug išsiteisinimų, kada atėjo jos sužiedotinis, kad ji Jo ieškojusi, bet neradusi.

Jei priedermė priiminėti Sakramentus ragina tave, atsakai: "Gerai, bet man truksta laiko, aš daug turiu darbų." Sakai tau, kad apsieidai reikalingiausiam dalyke; privalai apvalyti savo dušią, ir išmesti iš tenai viską, kas tiktai Dievui nepatinka, darydamas tikrąjį

pasirijimą pasitaisyti. Ar tai taip sunku? Ar sunku, ar ne, bet atsimink gerai, kad "kas nevalgys žmogaus Skausmo kūno, neturės gyvasio savyje."

Gal but pasakysi: "Aš neinu prie Komunijos iš pagarbos. Kaip gali priimti Jėzų į širdį, užimant rupeščiais ir pasaulio smagumais ir pilną visko, tikslai ne Dievo?"

Tai tiesa, bet Komunija—tai vaistas, kurie naikina blogą, ant kurio skundiesi. Be to be abejonės patirsi ką panašaus, ant ko karčiai skundžiasi Pranašas, kalbėdamas. "Mano širdis yra suvytus, nes užmirštu valgyti mano duoną." Vieną turėk įsitikinimą, kas blogai gyvena, kaip gyvena, taip dažniausia ir miršta. Jei nepamesi savo tokiu gyvenimu, tavo dalis ant amžių bus pragaras. Jei nesikeli į augštybes, tai kolei da gyvas nužengs savo dvasią į žemę bei ir prisizūrėk į baisiausias kankynes, į kurias amžinai gali save įstumti.

Kryžiaus kelias—tai kelias į Dangų. O Dieve, tokią tai saldą matyti savo Viešpatį, ant žemės buvusį apvainikuotą erškėčių vainiku, o dabar danguje garbės vainiku! Kaip kantriai privalome nukęsti visus bandymus, žinodami, kad per tą erškėčių vainiką, gausime laimės vainiką.

Mūsų luomo priedermės.

Kuris apleidžia savo luomo priedermes ir ima atlikinėti labiau sau patinkamus darbus, nors ir dievobaimingas, ir trokšta savotiškai tarnauti Dievui, tas nedaro nieka gera nei sau, nei Dievui. Dievas nori, kad Jam tarnautume ne kaip mums patinka, bet kaip Jam.

Apleisti savo luomo priedermes, kad atsidavus malda, vienytei, apmąstymams, tai tiek reiškia, ką apleisti Dievą dėl savymeilės ir savo norų.

Darbas.

Mes privalome dirbti, nes esame Jėzaus Kristaus darbų ir mirties vaikai.

Apsiejimas su kitais.

Augščiausias meilės laipsnis tai mylėti savo priešus, ir kantriai nukęsti artimųjų netobulybes.

Lengva mylėti tuos, kurie yra geri ir malonūs, bet mylėjime ir tuos, kurie daro kartybę mūsų jausmams savo priešingumu, įkirumu, erziniu, kurie marina mus.

Mes elgiamės su nesmagumais, kaip darome su ryjimu bjaurių vaistų, butent, užsimerkiame. Užsimerkiame ant to, kas nepatinka, o plačiai atidarykime akis Dievui, kuriame ir dėl Kurio viskas yra gražu, nes visi Jo darbai tobuli yra. Moizės rykštelė buvo šėbukinga, jo rankoje, o mėsia iš rankos virto žaliu. Žmogus savyje yra žaltys, bet budamas Dievo rankoje pasidaro priemonė vesti mus į dangų.

Vienuolynis gyvenimas.

Vienuolynas yra tai gero užsilaikymo ir tikro pasitaisymo mokykla, kurioje kiekviena dušia turi pereiti per gryninimo ir apvalymo kentėjimus, kad būtų tobula per šventą drausmę ir parengta kotobuliausia susivienyti su šventčiausia Dievo valia. Trokšti pataisos yra ženklas tobulumo ir pirmasis nusizeminimo vaisius yra tai, kad mes jo ieškome.

Vienuolynas yra ligoninė dušioms dvasiškai sergantiems, kurios trokšta išsigydyti iš savo silpnybių. Su tuo tikslu visos pačios paveda išbandyti jų žaizdas, trokšdamas priimti kad ir karčiausius ir aštriausius vaistus.

Yra tai mirties ar gyvasties klausimas. Jei nenorime dvasiškai mirti, turime pasivesti gydymui, mirti sau ir kentėti taisymą. Mes privalome net prašyti daktaro, kad nesigailėtų mūsų. Jei per daug būtų rodoma gailėstingumo, mes galime niekada neišgyti.

DALIS III.

DIEVOBAIMINGOS PATARTIS.

Joki ranka šv. Pranciškaus Saleziečio neparodo taip aiškiai jo dvasios vidų, kaip jo laiškai. Jis naudojantis, mes, taip sakant, įeiname kaip ir į mintį žmogaus, kuris turėdamas didį šventumą ir gilų išmintį, išlieja visą savo širdį, kad surašintų, apšviestų ir vestų savo artimųjų į tobuliausio gyvenimo takus. Patartys, tilpusios šio veikalėlio dalyje yra beveik visos paimtos iš laiškų. Paprastai jų perskaitymas parodys kaip pilnas jos yra malonės ir prityrimo.

Dievobaimingos patartys.

Mylėjimas artymo yra išpildymas įstatymo. Budas, kaip tai daryti. Dievas nori, kad Jį mylėtum už viską labiausia, o savo artymą kaip save patį; taip pat Jis nori, kad užlaikytum Jo šventos Evangelijos patartis, gerame tikėjime, ant kiek pajieksi šiame pasaulyje, kuriame nėra tobulybės. Čia, gali pildyti tą priedermę sulig to, kaip šiame laike įjėgi, kolei ateis diena kada galėsi išreikšti savo dievotumą su anolišku karštumu, kuris priguli amžinai.

Troškimas yra geras, bet nepivalai būti susirupinęs; taji susirupinimą ir neramumą aš aiškiai uždraudžiu, nes jis yra tėvas visų kitų netobulybių. Nebuk siaurarpotis Dievo tarnavime. Lavinimasis dorybėse neprivalo būti siauras; su gera širdimi ir geru senobiniu plačiu budu reikia paimti dorybių darbą. Aš bijau pasekmų prievaratos ir nuliudimo dvasios. Aš linkiu tau turėti plačiai atdarą širdį, tarnaujant mūsų Viešpačiui, o drauge prižiūrėk, kad tame pat laike ji būtų rami ir nusizeminusi. Buk linkmas ir džiaugis po Dievo akių, buk malonus ir nusizeminęs savo santikiuose su pasauliu. Buk labai linkmas, jei žmonės visai tavęs nepaiso; jei jie gerbia tave, nusikypsk nuo to jų sprendimo, ir savo kvailystės, kurį tai priima; o jei negerbia tavęs, linksmi ramink save, kad nors viename dalyke pasaulis teisybės laikosi.

Pasitikejimas Viešpačiui.

Pasilik luote, kuriame tave pastačiau, ir kada vėsula ir audra žels aplink tave, šaukis Jėzaus, o nežusi.

Gali Jis miegot, bet pabus į laiką, kad padarytų didę ramybę. "O mažo tikėjimo žmonės, ko bijotės?" Nesibijok, nors eitum jurėmis; bus bangos ir vėjai prieš tave, bet Jėzaus draugystėje esi. Jei baimė tave prislegtų, sušuk: "Mano Išganytoja, gelbėk mane." Jis išties savo ranką, eik prie Jo su džiaugsmu. Dievas niekuomet nenorės, kad žutum, jei iš savo pusės laikysiesi Jo, užlaikydamas gerus savo pasikietinimus. Tėpersiverčia visas pasaulis, teuztensta viskas, teuzviešpatauja sumišimas ir triukšmas, Dievas vis bus su tavim. Nors Dievas apsieiks tarp perkumų ir žaibių, tamsybės ir dūmuose, ar mes negalime būti išganyti arti Jo.

Tad nieko nesibijok, šaukis Jėzaus; nesiskusk, kad tau truksta drąsos ir jėgos, tiktai pergalėdamas savo valią, gausi ramybę. Tik

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Kas tai yra senos užgavėnės, dviem savaitėm prieš tikrąsias užgavėnes? Ar tai nėra, kartais, pernykščių užgavėnių pamėnėjimas? Bet juk pernykštės užgavėnės kartais buvo vėlesnės už naujasias.

S. Jucevičius.

Atsakymas. Senosios užgavėnės reiškia, kad kitados krikščionys gavėnę pradėdavo dviem savaitėm ir dviem dienom pirmiau negu dabar. Tais laikais lygiai dešimt savaitų, arba 70 dienų prieš Velykas. Ilgainiui Bažnyčia sutrumpino gavėnios laiką, bet apeigose paliko senovės atminimą.

Kol gavėnia budavo ilga, tol joje budavo pertraukų po kelias dienas; tokiu budu galutinai gavėnios pasninko vistiek išeidavo 40 dienų. Padarius permainą pertraukos tapo panaikintos.

Dabar ir keturiasdešimties dienų gavėnioje žmonės jau valgo visos penkis savaitėje, bet tą daro su dispensa, arba atskiru vyrišybės leidimu. Dispensa leidama valgyti mėsos palaiko pasninką apribodama valgių skaičių, t. y. leidama tik vieną kartą dieną privalgyti, o du kartu užkąsti.

STACIJOS.

Klausimas. Lietuvoje ir Lenkijoje žmonės stacijas vaikščio pradeda nuo didžiojo altoriaus iš kairės pusės ir baigia dešinėje pusėje. Anglijoje ir Amerikoje daugelyje vietų daro atbulai. Kodel nėra vienodumo?

S. Jucevičius.

Atsakymas. Stacijų pradžia yra Jeruzolimos mieste, kur V. J. zus kentėjo ir mirė. Įvairios Jo kentėjimo vietos yra kartais gausios, o kartais mažos. Todel nėra tokios bažnyčios, kurioje sutiltų visos Išganytojo kentėjimo vietos. Tai-gi tų vietų minėjimas nėra būtina surištas su bažnyčiomis. Ir Zemačių Kalvarijoje ir Vilniaus Kalvarijoje stacijos yra lauke. Tytavenuose jos yra vienuolyno triboje, bet ne bažnyčioje.

Tik vienoje Jeruzolimoje kiekviena stacija yra nemainoma, nei ji yra tenai, kur Išganytojas kentėjo. Visose kitose vietose: laukuose, tribose ar bažnyčiose vietų pažymėjimas stacijomis priklauso nuo įgaliojoto žmogaus noro.

Įgaliotasis žmogus paprastai būna vienuolis pranciškonis. K. Pranciškonų vienuolių nėra, tenai įgaliojimą gauna vyskupas ir g. ji perduoti savo paskirtam kunigui.

Lietuvoje ir tose Lenkijos dalyse, kurios susidurdavo su pravoslavų žemėmis visi pranciškonys ir visi vyskupų įgaliotiniai įvesdavo stacijas į bažnyčias prisilaikydavo vienos tvarkos: stacijas pradėdavo vyru pusėje nuo didžiojo altoriaus ir baigdavo moterų pusėje pas didį altorių.

Tą vienodumą padarė katalikų nenoras panėšėti į pravoslavus. Nors pravoslavai stacijų neturi, bet jie daro procesijas apie savo cerkves. Tiktai lotyniškųjų apeigų katalikai išėję iš bažnyčios susyk su kaire ir dešine puse, o pravoslavai į kairę. Todel ir stacijų įgaliotiniai prisilaikydavo katalikiškai lotyniškosios tvarkos, butentėjimo iš kairės į dešinę.

Anglai, Amerikiečiai, Prancūzai, Ispanai ir kiti retai kada su seina su pravoslavais ir beveik nei vienas nežino kaip jie daro savo procesijas. Todel vakarinių šalių katalikai neturi noro skirtis nuo pravoslavų ir stacijų eilę sudaro kaip kam patinka.

TRETININKAI IR MOTERYSTĖ.

Klausimas. Lietuvoje daug merginų ir vaikinių priėmė Tretininkų Įstatą ir amžinosios nekaltybės žiedą. Paskui buvo didysis jubilėus Leono XIII. Tada kunigai apsakė per pamokslus, "Dabar galite kas norite apsimainyti savo įžadus per išpažintį." Tai žmonės paklausė ir sulaužė savo įžadus vesdami ir ištekdamos. Seniau būgirdėta, kad įžadų sulaužymas yra pražūtis, o čia buvo matyti, kad tie kurie gyvena kartais geriau už kitus. Meldžiu paaiškinti.

Aleksandra Saikauskas.

Atsakymas. Tretysis Įstatas yra dvejopas: šv. Pranciškaus ir šv. Dominiko. Ir vienas ir kitas yra visai be įžadų, o turi tiktai ta syklių padoriai ir pavyzdiniai gyventi pasaulyje. Į Tretijų Įstatą draugijas yra priimami lygiai vedusieji kaip ir nevedusieji, ištekdamos moterys, našlės ir merginos. Tretysis Įstatas nedraudžia mainyti luomą. Trečiuoju jis vadinas dėl to, kad pirma jo vienas įstatas buvo vien tik vyrams su pilnais įžadais ir antras vien tik moterim taip-gi su pilnais vienuoliškais įžadais.

Jei tat kur nors buvo duodamas amžinosios skaistybės įžadų žiedas, tai tat darėsi viršaus negu Tretysis Įstatas reikalauja.

Amžinosios skaistybės įžadas priklauso prie tų įžadų, nuo kurių tiktai šv. Tėvas tegali paluosuoti.

1900 metais tikrai buvo didysis jubilėus, kuris įvyksta kas dešimt penki metai. Tuo laiku Leonas XIII tikrai išdavė leidimą, kad kiekvienas kunigas galėtų paluosuoti žmones per išpažintį nuo tokių įžadų, kurie nėra padaryti drauge su pažadėjimu arba apsiėmimu kitam žmogui. Paluosuojant vieną nuo tokių įžadų, kitam nesidrausdavo.

Kas kita yra paluosavimas nuo įžado, o kas kita jo sulaužymas. Jeigu žmonės padariusieji skaistybės įžadus gavo paluosavimą ir įstoję į moterystę, tai tie žmonės įžado nesulaužė. Nestebėtina, kad jie galėjo gyventi neblogiau už kitus įžado nedariusius.

Baisi nuodėmė yra įžado sulaužymas. Tat įvyksta, jei žmogus negavęs paluosavimo nuo skaistybės įžadų daro paleistuvystę. Švenvagystė yra įstoti moterystėn turint skaistybės nepaluosuotą ir neišpažintą įžadą. Nors moterystė tuomet buvo tikra, bet ji buvo švenvagiška.

Paprastai Bažnyčia peikia amžinos skaistybės įžadus, jei jie yra daromi be atodairos. Bažnyčia reikalauja amžinos skaistybės įžado kunigui. Ji labai pagiria tuos įžadus daromus vienuolyne. Pasauliųjų skaistybės įžadus Bažnyčia pagiria tiktai tuomet, jei juos daro tieji asmenys, vyriški ar moteriški, turi nemažiau 40 metų. Esant tiems moterystėje nevalia daryti skaistybės įžadų nesutarus abiejų bet ir abiejų sutartais įžadas dažniausiai būna tiktai neprotingas dimas savęs į pagundas.

Kun. P. Bučys.

Šitas pergalėjimas atneš tau dangų. Tai yra linosa valia, kuri glubčiausia dvasinėje dušios dalyje, prigulminga tik nuo Dievo ir savo paties.

Pasitik baimės bandymus tikėjimo.

(Daugiau bus).